

Michael Peinkofer

De tovenaar

De eerste slag

1

ILAIS

Als ooit een oord ver verwijderd is geweest van alle verheven waarden en hoge idealen die de samenleving van de elfen in de loop van millennia heeft ontwikkeld, dan is dit het wel.

Borkavor.

De Citadel van het Vuur.

De vesting was in oude tijden door draken aangelegd en de ingang bevond zich ver in het noordoosten. Het complex strekte zich tot diep in aardwereld uit en was ooit een bolwerk van leven geweest. Onder de heerschappij van de elfen was het echter een verzamelpunt van het Kwaad en de ondeugd geworden, een plaats waar de donkerste angsten zich verenigden, belichaamd in degenen die het o zo volmaakte bestaan en de zogenaamd verheven moraal van de elfen de rug hadden toegekeerd en een ander pad hadden gekozen.

Rurak kende de geschiedenis van Borkavor beter dan de meeste elfen. Dat kwam enerzijds doordat de zonen en dochters van Sigwyn in het algemeen geen belangstelling voor zulke zaken hadden. De meeste elfen gaven de voorkeur aan de lichte kanten van het leven. Ze wijdden zich aan de muzen en de kunsten en sloten hun ogen voor het simpele feit dat er ook andere krachten op aardwereld werkzaam waren, krachten die het spel van de macht beïnvloedden.

Maar het kwam ook doordat Rurak zich indringend met de geschiedenis van de vesting had beziggehouden toen hij nog een vooraanstaand tovenaarder en lid van de Hoge Raad was geweest. Palgyr werd zo genoemd naar zijn gave: dankzij een magische, uit elfenkristal bestaande bol kon hij dingen zien die op de afgelegenste plaatsen voorvielen. Inmiddels zag Rurak echter geen hand voor ogen meer, want in de diepten van Borkavor heerste eeuwige nacht.

Toen de Raad van tovenaars zijn vonnis uitsprak, had Rurak direct geweten wat hem te wachten stond, en hij vervloekte zich achteraf om het feit dat hij zich door een blik van ontzetting te tonen heel even had blootgegeven. Alleen al het noemen van de naam Borkavor was genoeg geweest om talloze beelden, angsten en vrezen op te roepen, en die werden allemaal bevestigd.

Borkavor was de hel.

Een plaats die in de volmaakte elfenwereld niet zou mogen bestaan maar die desondanks bestond. De geschiedschrijvers beweerden dan wel dat een oord als dit noodzakelijk was en dat er in de dagen na de oorlog tegen de Duisterelf geen andere mogelijkheid bestond om al die ondermijnende elementen, die zich zowel tegen het rijk als tegen het elfengeslacht keerden, voorgoed te laten verdwijnen.

Maar zo was de werkelijkheid niet.

In werkelijkheid was het bestaan van een plaats zoals Borkavor alleen mogelijk door de haat en wraakzucht, de vernietigende krachten die in elk wezen huizen, alleen wilden Sigwyns zonen en dochters dit weinig verheffende erfgoed niet erkennen. De andere volkeren van aardwereld – orks, mensen en trollen – gaven hun de natuurlijke aandriften moeiteloos de vrije loop. Alleen de elfen hielden vol dat ze die ver achter zich hadden gelaten. Dat deed echter weinig af aan het genot waarmee ze weerloze schepsels kwelden en zich verlustigden in hun ellende. Anders was een plaats zoals Borkavor niet te verklaren.

Alomtegenwoordige duisternis heerste daar, alleen doorbroken als hoog boven de tralies van Ruraks cel één enkele fakkel opdook (of bevond die zich diep onder hem?). Dan kreeg hij iets te eten en te drinken: water en van minderwaardig meel gebakken brood. Genoeg om niet te verhongeren maar te weinig om op krachten te blijven. Daar draaide het in Borkavor om, en om niets anders: een traag en langzaam sterven waar in de volmaakte wereld buiten de stenen muren niemand iets van mocht weten.

De duisternis en onvoldoende voeding waren al erg genoeg, maar de angst die met ijzeren klauwen ook het onversaagdste hart knechtte en steeds dieper in een peilloos diepe wanhoop verzonk naarmate de duur van het verblijf toenam, was nog oneindig veel erger. Het was alsof de angst en paniek van al degenen die tussen deze muren opgesloten zaten, waren neergeslagen in de rotsen, alsof ze de stenen bewijzen waren dat uit

Borkavor geen ontsnapping mogelijk was. Wie hier aankwam, bleef er voorgoed, en het feit dat Sigwyns erfgenamen in zeker opzicht onsterfelijk waren, was daarom werkelijk geen troost en bood alleen het vooruitzicht op onafzienbaar lange kwellingen.

Rurak had gevangenen gezien die tientallen, honderden jaren in Borkavor verbleven hadden. Hun *lu* was verlept als een blad in de zon. Hun huid was bleek, hun ogen waren blind, en uiteindelijk waren ze zelfs hun verstand – hun laatste toevluchtsoord – kwijtgeraakt. Wie naar Borkavor ging, verspeelde zijn recht om de wereld te verlaten en naar de Verre Stranden te trekken. Hij werd veroordeeld om als een sterveling te gronde te gaan, in vergetelheid te raken, in een sterven te verzinken dat vele eeuwen duurde.

Hoe lang de tovenaer hier al verbleef, kon hij niet zeggen. Zonder onderscheid tussen dag en nacht en zonder afwisseling van de seizoenen heeft de tijd geen betekenis. Hij was er misschien pas een jaar, misschien al tien maar waarschijnlijk iets daartussenin. Rurak at als iemand iets te eten bracht, en sliep wanneer hij moe was. En telkens als hij zijn ogen opende, kwam de hoop op dat hij iets anders te zien kreeg dan het ondoordringbare donker. Een hoop die even dom was als vergeefs.

De duisternis was Ruraks eeuwige gezelschap geworden. Die was het laatste wat hij zag als hij zijn ogen dichtdeed, en begroette hem wanneer hij wakker werd. En in het donker van de piepkleine cel waarin hij was opgesloten, draaiden zijn gedachten altijd om hetzelfde punt.

Wraak.

Met elke vezel van zijn uitgeteerde, steeds oudere lichaam snakte hij er naar om deze gevangenis de rug toe te keren en het de lieden aan wie hij het verblijf in deze hel te danken had, betaald te zetten.

Die oude gek Semias, die de raad voorzat.

Zijn hoogste gunsteling Farawyn, die Ruraks felste tegenstander in Shakara was geweest.

De mens Granock, die op aandrang van Farawyn als eerste vertegenwoordiger van zijn soort in de tovenaarsorde was opgenomen.

En ten slotte een bepaald monster, dat op een beslissend moment een zandkorrel in het maalwerk van de samenzwering was gebleken.

Ruraks volmaakte plan was tot in de puntjes doordacht geweest. Uiteindelijk was het mislukt door een ongelukkig toeval dat niet te voorzien was

geweest. Hij had geen schuld aan het gebeurde en zocht de oorzaak van de mislukking dan ook niet bij zichzelf maar bij zijn tegenstanders. Met elk uur dat hij langer in de ondoordringbare duisternis van de kerker doorbracht, groeiden zijn wraakzucht en zijn mateloze, alles ontwrichtende haat.

Rurak wist dat hij door zijn haat veranderde. Zijn energie verzwakte erdoor, zijn kracht brandde op en zijn lichaam verouderde. Maar de haat hield hem ook in leven.

Dag in, dag uit.

Tot aan de nacht dat hij de stem hoorde.

Kom.

Het klonk als een echo in de nachtmerries die hem plaagden sinds de poort van de oude drakenburcht achter hem dichtsloeg. De kreten die onophoudelijk door de gangen en gewelven van Borkavor galmden – zowel de luidruchtige als die die alleen in gedachten werden geuit – vormden de ondergrond van de gruwelijke beelden die Rurak zag zodra hij zijn ogen sloot. Ook dat, nam hij aan, hoorde bij zijn straf...

Kom.

De roep werd herhaald, overstemde het huiveringwekkende gezang van de kerker en drong luid en duidelijk in zijn slaapdronken bewustzijn door.

Rurak!

Terwijl hij langzaam wakker werd, drong tot hem door dat het geen stem in zijn droom was. Maar hoorde hij hem echt? Of speelde zijn door eenzaamheid gekwelde verstand hem parten? Kreeg zijn geest er genoeg van om steeds om dezelfde eentonige gedachten te dwalen? Betaalde hij nu de prijs voor de duisternis en de wanhoop? Verzonk hij straks in de waanzin?

Kom!

Nee, het was niet zijn eigen stem die hem riep, noch een waandenkbeeld van zijn fantasie. Er klonk zo veel heerszucht in door, zo veel boosheid en onbuigzame wilskracht, dat zelfs de afvallige tovenaars ervan huiverde. Niemand die enige tijd in Borkavor had doorgebracht, was tot zo veel dwingende aandrang in staat...

Ze zijn naar je op weg. Nog even, en ze zullen bij je zijn...

Rurak was klaarwakker. In dit inktzwarte donker maakte het geen verschil, maar hij deed toch zijn ogen open en keek om zich heen. Hij onder-

scheidde natuurlijk niets. Maar anders dan eerst – toen de eenzaamheid hem als een vraatzuchtig monster omringd had en met messcherpe tanden naar hem gehapt had om het dun geworden vlees van zijn verstand te scheuren – voelde hij zich niet meer alleen.

Hij bespeurde een aanwezigheid die hij al heel lang niet meer had waargenomen... voor het laatst op de dag in het oerwoud van Arun, toen zijn plannen om de Duisterelf van gene zijde terug te halen, schipbreuk hadden geleden. De herinnering aan die smadelijke nederlaag was nog altijd pijnlijk, en in zijn donkerste uren meende hij het hoongelach van zijn vijanden nog altijd te horen. Maar nu was het verstomd, en alles wat de afvallige tovenaar vernam, was de stem die steeds opnieuw in zijn brein doordrong.

Kom nu. De tijd is rijp, dienaar. Je hebt lang genoeg gewacht.

‘Dienaar?’ Rurak zei het hardop. In de leegte van zijn cel klonk het woord hol en vreemd. ‘Wie is daar?’

Weet je dat niet allang? Heeft je haat dat niet allang verklapt?

‘G-gebieder...’ Ruraks stem verzwakte tot een fluistering.

Het antwoord was een griezelige lach. De tovenaar wist opnieuw niet of die aan zijn eigen fantasie ontsproten was.

‘H-hoe is dat mogelijk?’ vroeg hij desondanks, zich aan de laatste flard van zijn nog resterende brein vastklampend. ‘U bent dood...’

Het gelach werd schallend hard.

‘Ik heb u met mijn eigen ogen zien verzinken in de groeve waaruit ik u wilde redden,’ onderstreepte Rurak fluisterend. ‘Hoe kan het dan zijn dat...’

Door heldhaftige offers, luidde het antwoord. Nog is de tijd van de Duisterelf niet rijp, maar hij is naar deze zijde teruggekeerd en roept zijn getrouwen op. En het is jou, Rurak, die ooit Palgyr werd genoemd, vergund om de eerste onder zijn dienaren te zijn.

‘M-maar gebieder, hoe kan ik dat zijn?’ Rurak schudde zijn hoofd. Ondanks de omringende duisternis voelde hij zich ineens geobserveerd. ‘Weet u dan niet waar ik ben?’

Op de plaats waar ook ik ooit naartoe gebracht moest worden. Waar talloze volgelingen van mij een roemloos einde hebben gevonden. Maar jij niet, Rurak. Jij bent me al die jaren trouw gebleven en hebt je niet door de dwaalleer van de orde laten verleiden.

‘Nee, gebieder. Nooit,’ zei Rurak ijverig. Het kon hem nu niets meer

schelen of de stem echt tegen hem sprak of alleen maar uit zijn innerlijk kwam. Wat er gezegd werd, beviel hem, want het voelde aan als balsem op zijn door wraakzucht geteisterde ziel.

En wil je me blijven dienen?

‘Meer dan ooit. Met heel mijn toverkracht zal ik u dienen en u helpen om degenen te vernietigen die uw plannen in de weg staan.’

Ik had niets anders verwacht. Verlaat dus je kerker en doe wat ik opdraag.

‘Mijn kerker verlaten?’ Rurak wist ineens zeker dat alleen zijn eigen, zwaargeschokte verstand hem toesprak.

Je zult hulp krijgen, zei de stem. Die is onderweg. En twijfel niet aan mijn krachten, want die nemen toe met elk uur dat ik langer op aarde verblijf. Spoedig zijn ze groot genoeg om onze vijanden te verpletteren...

De stem stierf in de duisternis van de cel weg. Er viel een neerdrukkende stilte. Zelfs de alomtegenwoordige kreten waren verstomd.

‘G-gebieder?’ vroeg Rurak schuchter. ‘Gebieder...?’

Hij kreeg geen antwoord meer, en al enkele tellen later vroeg hij zich af of het gesprek echt had plaatsgevonden. Misschien was hij alleen ingedut en had hij gedroomd. Of had zijn verstand door de lange gevangenschap besloten om zijn eigen weg te gaan en zich van zijn lichaam te scheiden?

Natuurlijk. Iets anders kon het niet zijn.

Margok kon onmogelijk het woord tot hem gericht hebben. De Duister-elf verbleef niet meer aan deze zijde, en zelfs als er nog een levensvonk in hem was achtergebleven, kon hij nooit sterk genoeg zijn geweest om tot een oord als dit door te dringen en de talloze barrières te overwinnen die Borkavor van de buitenwereld scheidde.

Ruraks moed zakte hem bij elke ademtocht dieper in de schoenen. Toch dacht hij boven het plafondrooster van zijn cel ineens een felle fonkeling te zien. Of bedrogen zijn ogen hem, die door het eeuwige duister traag waren geworden? Hij wreef erin totdat ze pijn gingen doen, en keek toen opnieuw omhoog. Hij zag fakkellicht in de verte.

Iemand had de *caras* betreden. Dat waren waarschijnlijk elfenwachters met *anadálthya* voor hun gezicht, die hun kameraden kwamen aflossen. De tovenaars zag hoe de stoet zich hoog boven hem in beweging zette, de welving van de koepel volgde en ten slotte in de dode hoek van zijn beperkte blikveld verdween.

Een tijdlang was alles doodstil. Toen klonk een zacht gesis en een ge-

snuif. Rurak bespeurde opnieuw een aanwezigheid, en die had hij al zo lang niet meer ervaren dat zij in de loop van zijn gevangenschap een droom was gaan lijken. Hij ging op zijn stenen brits zitten en keek vol verwachting naar het rooster boven hem.

Er was iets veranderd. Dat voelde hij duidelijk. Het donker in zijn binnenste leek te wijken. Zijn wanhoop was niet meer zo overweldigend, zijn zucht naar wraak niet meer zo uitzichtloos. Wie weet kwam hij snel, heel snel te weten of de Duisterelf inderdaad nog leefde en tussen deze ondoordringbare muren tegen hem gesproken had. Anders stond Rurak de toevan naar werkelijk op het punt om de weg te gaan van hen die vóór hem in de kerkers van Borkavor hadden verbleven...

Fakkellicht verscheen boven het rooster en viel flakkerend en onvast in de cel. Rurak werd verblind. Dit was een van de zeldzame keren dat hij het kale interieur van zijn cel te zien kreeg: blinde muren van naakte rots, een stenen slaapplek en een gat in de grond. Niet erg passend voor een toevan naar die van plan was geweest om als Margoks helper de wereld te beheersen.

Met sluipende bewegingen die weinig elfs waren, traden de fakkeldragers in zijn blikveld. Rurak dacht eerst dat het trollen waren, maar ook dat bleek niet het geval.

Het waren elfen noch trollen die zich boven de toegang tot het rooster verzamelden. Om precies te zijn waren het niet eens schepsels in de gebruikelijke zin van het woord. Ze waren niet uit de natuurlijke wereld afkomstig maar het product van een kunstmatig kweekproces, met verboden experimenten die enerzijds alle wetten overtraden maar anderzijds het genie van hun bedenker openbaarden.

‘Dinistrío!’

Rurak fluisterde die naam, waarna een van de gespierde en volledig geschubde krijgers naar het rooster liep en zich vooroverboog. Rurak zag alleen de naar voren gewelfde schedel, de slagstanden en de kille reptielenoogjes – en wist dat van een zinsbegoocheling geen sprake was.

Het was de Duisterelf inderdaad gelukt om ondanks de muren en barrières in Borkavor door te dringen!

Hij had helpers gestuurd die hem moesten bevrijden en naar het land van de levenden terug moesten halen. De weg daarheen – vermoedde Rurak – zou niet makkelijk zijn en hem niet alleen pijn maar ook jaren van

zijn leven op aarde kosten. De weg zou zijn *lu* verzwakken en een oude man van hem maken, maar hij had geen keus.

‘Hoe zit het met de wachtposten?’ vroeg Rurak fluisterend. De hagediskrijger stak als antwoord zijn linkerklaauw omhoog – en Rurak keek in het gezicht van een elf.

Het hoofd was van de romp gescheiden en de mond tot een geluidloze kreet opengesperd.

De Gruwel van Borkavor, dacht Rurak tevreden terwijl geschubde klauwen het rooster van de cel opentrokken, had een nieuwe betekenis gekregen.

2

ÁTHYSYR DAI SHAKARA

‘En nu voorwaarts! Niet zo traag! Verdeel je gewicht gelijkmatig over je voeten! Begrepen?’

Granock hoorde zijn eigen stem tegen het gewelfde plafond van de arena galmen, en kon het nauwelijks bevatten: nog maar twee jaar eerder was hij een novice geweest en eindeloze uren lang opgeleid in het gebruik van de *flasfyn*. Nu was hijzelf degene die les gaf. Enigszins tot zijn verrassing stelde hij vast dat hij nauwelijks anders klonk dan indertijd zijn strenge meester Cethegar...

‘Over beide voeten, heb ik gezegd!’

‘Waarom?’ vroeg de novice naïef.

Het antwoord liet geen moment op zich wachten. In plaats van de vrijpostige jongen uit te leggen waarom je tijdens het gevecht met de toverstaf altijd met beide benen op de grond moest staan, gaf Granock hem zonder omhaal een duw, waarna de novice zijn evenwicht verloor, met zijn armen zwaaide en tot groot vermaak van zijn medeleerlingen op zijn achterste belandde. Zelfs voor een mens was zoiets een vernederende ervaring. Voor een elf was het zo ongeveer een misdaad.

‘Daarom,’ zei Granock grijnzend. Hij wist heel zeker dat geen van de aanwezige leerlingen dit lesje ooit vergeten zou. ‘Het is van groot belang dat jullie tijdens het gevecht altijd je evenwicht bewaren, en dat kan niet als jullie je gewicht op één been laten rusten. Dringt dat tot jullie botte hersens door?’

‘J-ja,’ verzekerde de novice hem, een jonge elf uit het Zuidrijk, die de naam Nimon droeg. Granock stak zijn hand uit en trok hem weer overeind. In elk geval in dit opzicht verschilde hij van meester Cethegar.

‘We pauzeren even,’ stelde hij tot grote vreugde van zijn leerlingen voor. Ze zetten hun oefenstaf opgelucht tegen de muur en gingen met gekruiste benen op de grond zitten.